

MIJNHEER, HET IS DE KETTING

Zeger Plug

MIJNHEER,
HET IS DE KETTING

Roman

Brave New Books

Copyright © Zeger Plug 2019

Foto's omslag © 123RF.com

Vormgeving en ontwerp omslag Zeger Plug

ISBN 978 94 021 8697 0

NUR 300

*Bij 'Je geld of je leven'
kun je maar beter een portemonnee bij je hebben!*

Proloog

Silvia rijdt, meer vertrouwend op haar gevoel dan op haar door tranen vertroebelde zicht, de parkeerplaats Leusden aan de A28 op. Op het moment dat ze haar taxi tot stilstand brengt, stromen de tranen inmiddels over haar wangen en maakt haar ademhaling een verontrustend piepend geluid. Sinds haar ex haar een paar jaar geleden in de steek liet voor nota bene zijn eigen, tien jaar jongere, nichtje heeft ze niet meer zó gejangt.

Het loopt al tegen de avond en ze heeft net haar passagier in Utrecht afgezet. Eerder op de dag had ze hem, samen met een vrouw, opgehaald in Zwolle.

Bij het instappen had ze hen meteen herkend van de vele tijdschrift- en krantenartikelen die de laatste tijd waren verschenen en waar zij in werden genoemd en ook afgebeeld.

Ze moesten naar Schiphol, en Silvia had, naar aanleiding van wat ze over hen had gelezen, voetstoots aange-

nomen dat ze beiden naar Amerika zouden vertrekken, maar de man bracht de vrouw weg en had Silvia gevraagd op hem te wachten zodat hij met haar terug kon rijden.

Het vooruitzicht van een dubbele rit trok haar wel en daarom was ze rustig gaan lunchen op de luchthaven. Hij had haar beloofd rond vier uur, na het vertrek van het vliegtuig van de vrouw, weer terug te zijn.

Op de heenweg hadden ze nauwelijks met elkaar gesproken, maar op de terugreis was hij naast haar voorin komen zitten. Silvia had haar nieuwsgierigheid niet kunnen bedwingen en ze had hem gevraagd of de vrouw snel weer terugkwam. Hierop had hij haar verteld waarom ze niet samen waren weggegaan en dat ze niet terug zou komen, in ieder geval niet om zich weer in Nederland te vestigen.

Hij had haar daarop het hele verhaal verteld, en dat was nou niet exact het verhaal dat de kranten en tijdschriften ervan hadden gemaakt.

Het was een verhaal dat begon toen Silvia zelf nog niet eens was geboren.

1983

1

Sterre stapte uit haar bed, trok haar nachthemd over haar hoofd en zag zichzelf in de enorme spiegel die bijna de hele wand naast de deur besloeg. Haar ogen zagen hetzelfde als Durk een jaar eerder had gezien. Hij had haar toen beschreven in een, zoals hij het omschreef, hedendaagse versie van het Hooglied, maar háár ogen registreerden iets totaal anders.

Haar blik werd gefocust op haar linkerhand en dat riep een gevoel op dat alleen te vergelijken was met de uitbarsting van een vulkaan. Alles kolkte vanbinnen, woede, angst, verdriet en haat streden om een uitweg.

Haar linkerhand zag er voor een leek misschien heel normaal uit, maar haar wijsvinger kon ze niet meer buigen en haar middelvinger stond vanaf de knokkel in een hoek van vijftien graden scheef.

‘Als je de natuurlijke kromming van een vinger in ogenschouw neemt is het maar een graad of tien,’ had haar behandelend arts geruststellend gezegd. En: ‘Ge-

lukkig ben je rechts, dus je zult er de rest van je leven weinig hinder van ondervinden.'

Wist hij veel. Natuurlijk, hij had zijn best gedaan, maar daar had ze nu niets aan, helemaal niets.

Het kwam allemaal door die idiote blaaskaak, die nieuwe vriend van haar moeder. Die had de voorste schuifdeur van de Dodge opengegooid op het moment dat zij met haar hand de middenconsole had vastgepakt om in te stappen. Haar bloed had zich gemengd met de regendruppels die in een straaltje van het dak liepen. Ogenblikkelijk had ze beseft dat dit het einde betekende van haar kansen om Durk ooit nog terug te vinden laat staan hem in haar armen te sluiten.

Na de scheiding van haar ouders had haar moeder, van oorsprong een Amerikaanse, haar vanuit Nederland meegenomen naar Amerika. Zeg maar meegesleurd naar dit godvergeten gat in Texas. Meteen na aankomst had ze gepoogd Durk in Nederland te bereiken. Maar ze wist eigenlijk te weinig van hem om een goed spoor te kunnen volgen.

Toen ze met haar moeder in het vliegtuig uit Nederland vertrok lag Durk in het ziekenhuis in Den Helder, waar hij na een busongeluk in terecht was gekomen. Maar toen ze haar zoektocht vanuit Amerika begon, bleek hij al ontslagen te zijn uit het ziekenhuis.

Om privacyredenen konden ze haar helaas geen adresgegevens verstrekken.

Ze wist eigenlijk maar weinig praktische dingen van hem, realiseerde ze zich. In hun gesprekken waren zaken als gevoel, muziek, studie, en zelfs politieke ideeën belangrijker geweest dan zijn familiebetrekkingen of adres. Hij had haar alleen terloops eens verteld dat hij uit Baarlo kwam.

Toen ze zelf met haar zoektocht niet verder kwam, had ze haar vriendin Zahria in Nederland gevraagd hem op te sporen via de telefoongids.

De naam Boonstra bleek slechts één keer voor te komen in de plaats Baarlo. En dat was een vrouw: Geeke van der S.-Boonstra.

Sterre belde haar. Ze kende helaas geen Durk Boonstra. De naam Durk kwam ook niet in haar familie voor. Wist Sterre wel dat het een Friese naam was en dat Baarlo in Limburg lag?

Eerlijk gezegd had ze geen idee gehad waar Baarlo lag, maar Limburgs had Durk zeker niet gesproken.

Toen Geeke begreep dat Sterre vanuit Amerika belde en ze vertelde dat Durk haar verloren liefde was, beloofde ze haar familie eens te polsen. Misschien waren er neven, achterneven of 'zwarte schapen' in de familie waar zij geen weet van had. Toen ze bijna wilde ophangen schoot het Geeke te binnen dat er ook een plaats of

buurtschap in Overijssel moest zijn met de naam Baarlo. Voor zover ze zich herinnerde in de buurt van de plaats Blokzijl.

Maar daar eindigde de zoektocht van Sterres vriendin. Geen enkele Boonstra, laat staan een Durk, te vinden, noch in de buurtschap Baarlo, noch in Blokzijl.

Uiteindelijk begreep ze dat er maar één mogelijkheid over was. Durk moest háár vinden, ze was ervan overtuigd dat hij ook naar haar op zoek was. Het zou veel helpen als ze beroemd werd en haar naam over de hele wereld bekendheid kreeg.

Nu was ze niet echt goed in sport, ze kon wel een beetje tennissen, maar niet zo dat ze ooit prof zou kunnen worden. Misschien toneelspelen en dan bij de film, dacht ze, of meedoen aan een missverkiezing. Maar beide opties verwierp ze al snel.

Opeens wist ze het. Ze zou ervoor zorgen dat ze een beroemde concertvioliste werd. De viool was haar lust en haar leven. Bovendien was ze volgens haar muziekleraar een natuurtalent en was Durk een liefhebber van klassieke muziek, dus zou hij haar snel opmerken.

Maar toen had die blaaskaak de deur dichtgegooid. De deur van de Dodge, die ook de deur van haar geluk en haar toekomst was.

Nog steeds starend naar haar eigen lichaam in de enorme spiegel – waarom was alles in dit land toch zo idioot groot – nam ze het besluit terug te gaan naar Nederland. Zodra ze haar school had afgemaakt zou ze vertrekken en niets zou haar tegenhouden.

2

Een jaar eerder op 20 juni had Sterre haar koffer met veel moeite dichtgesnoerd en liet ze zich met een zucht van verlichting achterover op haar bed vallen. Alleen nog even haar paspoort en portemonnee pakken en dan was ze klaar. Had ze haar geld? Ja, maar wel te weinig. Automatisch opende ze ook het paspoort even; Sterre Scarlett van Roenburg, 16 jaar, woonplaats: Wageningen, beroep: geen.

Neen, natuurlijk niet, ze was nog leerplichtig en zat in 4 havo, of 5 havo? Waar zat je eigenlijk als je was overgegaan van de vierde naar de vijfde klas? Nou ja, lekker belangrijk.

Eigenlijk had ze haar paspoort helemaal niet nodig, want ze ging naar Texel. Drie weken muziek maken met een groep leeftijdgenoten uit het hele land, die allemaal gekozen waren (uitverkoren, stond er zelfs in de brief) omdat ze zeer getalenteerde muzikanten waren.

De bedoeling was dat ze een muziekstuk zouden instuderen dat ze aan het einde van de vakantie moesten uitvoeren bij het bezoek van de koningin aan het eiland. Waarom die het eiland zou bezoeken wist ze niet, en eerlijk gezegd interesseerde het haar ook niet. Ze had niets met het koningshuis, maar deze gelegenheid had ze met beide handen aangegrepen. Vakantie, leeftijdgenoten, muziek en drie weken weg van haar ruziënde ouders. Kon je iets mooiers bedenken?

Ze sleepte haar koffer naar de auto van haar vader, die haar naar de boot in Den Helder zou brengen. Na een snel afscheid van haar moeder, vertrokken ze richting de veerhaven.

Onderweg troggelde ze haar vader nog een paar tientjes af en wimpelde ze zijn goedbedoelde maar clichématige waarschuwingen over jongens vrolijk weg. Je weet wel, zo van: 'Natuurlijk heb ik het volste vertrouwen in jou, maar er komen daar allerlei jongens...'

Het zou beter zijn als hij zich druk zou maken om zijn eigen relatie. Daar leek nog nauwelijks sprake van, tegenwoordig. Haar ouders leefden compleet langs elkaar heen en zij fungeerde een beetje als stootkussen. Mooi drie weken niet dus.

Ze kwamen precies op tijd aan bij de boot. Ze kon meteen aan boord en liep gelijk door naar het bovendek. Ze zag haar vader al weggijden, die nam, zoals gewoon-

lijk, niet eens de moeite het vertrek van de boot af te wachten en haar even uit te zwaaien.

Ze liep door naar de achterzijde van de boot. Toen die zich na een halfuurtje in beweging zette keek ze naar beneden, naar het water dat in een draaikolk werd gebracht door de schroef van de Hare Majesteit Juliana.

Gebiologeerd keek ze in de kolkende massa, die rustig uitdijde in een kalme stroom met kleine schuimkopjes achter de boot, waar ze uiteindelijk weer te pletter sloegen tegen de kade. Ze kon op dat moment niet bevroeden dat het een weerspiegeling was van hoe haar leven er de komende tijd uit zou zien. Maar golven die op de kust slaan, slaan wel kapot maar zijn nooit en te nimmer verslagen.

Er waren veel jongelui van haar leeftijd op de boot. Sterre probeerde door een verbloemde observatie te achterhalen wie er voor de muziek kwamen en wie alleen maar vakantie kwamen vieren na een zwaar en uitputtend studiejaar, zoals ze twee meisjes in shorts en naveltruitje tegen elkaar hoorde zeggen. Na een kwartiertje gaf ze het op. Het was net als bij misdadigers, je kan het niet aan hun gezicht zien.

Aangekomen in de veerhaven van Texel werden de 'muzikanten' middels een groot bord, dat omhoog werd gehouden door een streng uitziende vrouw in een mantelpakje, naar een klaarstaande bus gedirigeerd.

Iedereen schoof zijn bagage in het luik onder in de bus. Het deed Sterre denken aan de geopende muil van een nijlpaard, waarbij de verroeste scharnieren de indruk wekten van een paar grote bruine tanden. Eén van Sterres bijzondere gedachtekronkels was dat ze alledaagse beelden omzette in dierenfiguren.

Iedereen, niemand uitgezonderd, nam zijn of haar instrument mee de bus in, waar ze voorzichtig boven in de bagagenetten werden gestald.

Sterre stapte als laatste de bus in. De meiden waren allemaal al bij elkaar gekropen. Er waren alleen nog wat plaatsen beschikbaar naast jongens. Ze stopte naast een jongen die haar op de boot al was opgevallen. Hij was vrij lang, droeg als enige geen spijkerbroek en droeg zijn donkerblonde, enigszins krullende haar halflang. Hij kwam op haar het meest volwassen over. Ze had het niet zo op 'de knaapjes' van haar eigen leeftijd.

'Hallo,' zei ze tegen de jongen, die verdiept was in een gids van het eiland. 'Ik ben Sterre van Roemburg en ik speel viool.'

Hij keek niet op of om en mompelde: 'Dat is zover mij bekend niet verboden.'

Ze was even uit het veld geslagen. Arrogante bal, ze zou hem. 'Als jij even je fluitje aan de kant wil leggen, dan kan mijn viool er ook bij,' zei ze op een, door menige vriendin gevreesd, onderkoeld toontje.

Hij keek haar aan met een geamuseerde blik en zei: 'Laat ik dat dan maar even doen, voor miss Sterre met haar strijkstok gaat slaan.'

Verbaasd keek ze hem aan. Kende hij haar? Hoe wist hij haar naam? Toen realiseerde ze zich dat ze zich net had voorgesteld en dat ze haar naam ook nog eens op haar vioolkist had geschilderd.

'Rotzak,' zei ze, terwijl ze hem in een reflex een stomp tegen zijn schouder gaf.

'Voor ik nog meer slaag krijg, ik ben Durk Boonstra en speel inderdaad op een fluitje.'

Nadat hij de viool van haar had overgenomen en in het rek naast zijn fluit had gelegd, gingen ze beiden zitten en vertrok de bus richting De Cocksdorp, waar op een groot grasveld vlak bij de 35 meter hoge vuurtoren een tentenkamp was opgezet voor hun verblijf.

Vier grote vaalgroene legertenten die enorm vloekten met het frisse groene gras eronder (of stoorde dat alleen haar maar?) waren in een vierkant geplaatst.

Eén tent voor de jongens, één tent voor de meiden, een eettent, waarop nog vaag de weggepoetste tekst VREETSCHUUR was te lezen – vermoedelijk een aandenken aan de tijd dat hij nog bij de landmacht dienst had gedaan – en een tent om te musiceren of te relaxen als er geen repetities waren.

Sterre vergaarde haar bagage en viool en ging de slaaptent voor de meiden binnen, waar de veldbedden reeds in rotten van drie stonden opgesteld. Ze koos het bed helemaal aan het einde van de tent. Eén al dan niet snurkende buurvrouw was wel genoeg.

De volgende dag werden ze bijgepraat over het musiceren en de huishoudelijke regels. De muziek bestond uit meerdere werken, waaronder de fluitsolo 'Partita for Flute' van Bach. Deze zou worden vertolkt, zo kregen ze te horen, door Durk Boonstra. Hiermee steeg hij minstens vijf punten in Sterres achting.

De huishoudelijke reglementen betekenden gewoon: corvee, en vooral uit de tent van de andere sekse blijven. Gelukkig bleef er ook genoeg vrije tijd over om echt vakantie te houden.

Na de eerste repetitie liep Sterre Durk weer tegen het lijf en met een van ernst doordrenkt gezicht zei ze: 'Goh, ik wist niet dat er zo'n mooi geluid uit zo'n fluitje kon komen.'

Geheel niet van zijn *à propos* gebracht antwoordde Durk: 'Kijk eens naar de vuurtoren, het is een bakken, maar lijkt hij ook niet een beetje op een fluit? En ja, het is een hele kunst en ook veel ingewikkelder dan met een stokje over wat snaren strijken, dat jankt vanzelf wel.'

Ze begreep dat ze haar gelijke, zo niet haar meerdere, had gevonden als het ging om cynische humor.

Steeds vaker zochten ze elkaars gezelschap, hetgeen niet onopgemerkt bleef bij de overige deelnemers en ook niet bij de altijd aanwezige mevrouw Van Klaveren, ja, die van het mantelpakje.

Sterre werd bij haar geroepen. Ze verwachtte een preek, maar Sonja, zoals ze zich voorstelde, zei: 'Meid, ik kan me voorstellen dat je wat in hem ziet. Het is een reuzeaardige knul, hij speelt fantastisch fluit en hij ziet er nog goed uit ook. Jullie zijn oud genoeg om te weten wat jullie willen en wat jullie doen. Ik wil je maar één tip geven. In de dorpswinkel zijn voorbehoedsmiddelen te koop.' Ze stond op, gaf Sterre een klopje op haar schouder en liep weg. Sterre was een beetje verbouwereerd. Was dit mevrouw Van Klaveren? Zo zie je maar, uiterlijke schijn bedriegt.

Ze moest eigenlijk wel een beetje in zichzelf lachen. Eerlijk gezegd was ze er nog niet aan toe om al met hem, of met wie dan ook, het bed in te kruipen. Ze zou het hem maar niet vertellen, ze zou hem nog op gedachten kunnen brengen.

Een paar dagen later, op een mooie avond, wandelde Sterre alleen langs het strand. Ze had Durk gezocht, maar die was met een groepje jongens in een discussie gewikkeld over voetbal. Ze had hem een poosje van een afstand gadeslagen en voelde een warm gevoel in haar

buik. De vlinders krioelden door elkaar en zochten een uitweg. Waar was die dorpswinkel eigenlijk?

Ze wandelde, in prettige gedachten verzonken, richting het strand. De zon was bijna onder en de zee lonkte. Zou ze? Waarom ook niet, er was niemand te zien. Ze trok haar kleren uit en legde die op een hoopje in een duinpan. Het water voelde heerlijk en haar warme lijf genoot van de verkoeling, die ook de vlinders tot bedaren bracht.

Toen ze na een tijdje uit het water kwam en richting haar kleren liep stond Durk opeens voor haar. In een reflex sloeg ze haar armen voor haar lichaam en vouwde ze zich bijna dubbel.

'Schone maagd, lieve, mooie Sterre,
richt je armen naar de hemel,
naar hen wiens naam je draagt.
Opdat ik jouw schoonheid kan aanschouwen.
Dat ik je borsten kan bewonderen.
Dat ik kan kijken naar je buik,
die, blank en licht gewelfd
het schijnsel van de maan weerkaatst.
Dat mijn ogen zich kunnen laven
aan de geheimen van jou, een vrouw.
En dat ik je benen kan zien, de pilaren
die al die schoonheid mogen dragen.